
Robert Frost

VONAKODÁS

Léptem sok falon átvitt,
És erdő-mező belerengett,
Megmászta a nagy hegyeket,
A világra pillantani egyet,
És vitt haza már köves út,
S lám, vége van ennek.

A levelek holtak a földön,
Csak a tölgy, ki övét nem ereszti,
Hogy egyenként hullassa el,
És hagyja gurulni, zörögni
Végig a kérges havon,
Míg alszik a többi.

A holt avar összesimul,
Nem fújja a szél se tovább,
Már őszirózsa se nyit,
Elkókad a fán a virág,
A szív még vágya keresni,
De kérdi a láb: „Hova hát?”

Ó, más-e az emberi szív,
Mint hitszegő, gyáva eretnek,
Ha a dolgokkal tovasiklik,
Ha az érveknek teret enged,
S elhiszi, hogy elmúlt egy évszak,
Vége van egy szerelemnek?

JÓ, HA AZ EMBER ISMERŐS VIDÉKEN

Eltűnt a ház, hogy éjfél egét
Új alkonypírral fesse be.
Most csak a kémény állt ott a ház helyén,
Mint a szirmoktól megfosztott bibe.

De megőrizte a hely nevét
A csűr, az út túloldalán,
Amely a házzal lángra nem kapott –
A szél akarta így talán.

Nem nyitotta többé ajtaját
Az út felé, több ökörfogat
Nem csörtetett be rajta már,
Lerakni a szalmakazlakat.

Tört ablakain ki-be szálltak
A légen át a madarak,
Hangjuk leginkább, mint a sóhaj,
Mely a túl sok emlékből fakad.

Pedig nekik nyitott az orgona,
S zöldellt a vén szil, bár megégett,
És a száraz kút és a kerítés
Nekik segített rakni fészket.

Nem volt mért szomorkodniuk.
De bár örvendve csicseregtek,
Aki nem ismerős vidéken,
Azt hitte volna, pityeregnek.

Ismeretlen angol költő

BÁDATOS DAPOK

Hideg dovebber dzsípós szele jó,
Biatta bost bided bezó kopár,
Oda az egyhe, őszi idő –
S elbúlt a Gyár!

Deb tudob, bilyed erős akarat
Lelkesít, hogy daloljod bég a száj,
Bégis dalolok, bidt a badarak,
Bert hát buszáj.

Bost búcsú déked, trillázó patak,
Ti rózsák, badarak, te tarka rét,
Búcsú déktek, artikulált szavak,
Áldott beszéd!